

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní žalobkyně: **KRACHCEN s.r.o.**, se sídlem Struhařovská 2931/9, Praha 4, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, č. j. 33696/24/2000-11451-106794, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2025, č. j. 15 Af 4/2024-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 1. 2024, č. j. 33696/24/2000-11451-106794 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl námitku žalobkyně proti neoprávněně evidovanému nedoplatku na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, který podle žalobkyně zanikl prekluzí po marném uplynutí lhůty podle § 160 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl jako nedůvodnou v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[3] Městský soud nepřisvědčil namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že ačkoliv žalovaný v jeho odůvodnění blíže nespecifikoval jednotlivé exekuční příkazy vydané v letech 2015 až 2017, které měly přerušit běh lhůty pro vybrání daňového

nedoplatku, je jejich identifikace zřejmá ze správního spisu, jehož jsou součástí. To považoval z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za dostačující.

[4] Za důvodnou nepovažoval městský soud ani námitku, podle níž vydané exekuční příkazy ze dne 27. 10. 2022, č. j. 8400167/22/2004-80541-112017, a ze dne 25. 7. 2023, č. j. 6459642/23/2004-80541-112017 (dále jen „exekuční příkazy z let 2022 a 2023“), nebyly řádně oznámeny zástupci žalobkyně, a nemohly proto vyvolat účinky přerušení běhu lhůty pro placení daně podle § 160 odst. 3 daňového řádu. Plnou moc ze dne 28. 1. 2019, jíž se žalobkyně dovolávala, a z níž dovozovala, že tyto exekuční příkazy měl žalovaný doručovat zmocněnému zástupci žalobkyně, městský soud vyložil tak, že se vztahovala pouze k nalézacímu řízení, v němž byla uplatněna, a nikoliv k řízení exekučnímu, přestože jak nalézací, tak i exekuční řízení se týkalo téže daňové povinnosti žalobkyně. Podle městského soudu tedy žalovaný nepochybil, nedoručoval-li exekuční příkazy zástupci žalobkyně.

[5] Ve vztahu k námitce prekluze daňového nedoplatku nakonec městský soud uvedl, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaný evidoval pravomocně doměřenou daňovou povinnost žalobkyně, přičemž běh lhůty pro její vybrání byl opakovaně přerušován úkony v exekučním řízení (vydanými exekučními příkazy). Na základě toho dospěl k závěru, že ke dni podání námítky nedošlo k prekluzi práva nedoplatek evidovat a vymáhat. Zdůraznil přitom, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je rozhodující skutkový a právní stav v době jeho vydání. Pozdější změna judikatury (vydání rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021), na jejímž základě Odvolací finanční ředitelství ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo dodatečný platební výměr na předmětnou daň a doměřovací řízení po vydání napadeného rozhodnutí zastavilo z důvodu uplynutí desetileté lhůty pro stanovení daně, nemůže na zákonnosti napadeného rozhodnutí nic změnit.

III.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka setrvává na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm žalovaný neidentifikoval exekuční příkazy z let 2015 až 2017, na jejichž základě dovodil přerušování běhu lhůty pro placení daně. Za této situace nemohla stěžovatelka účinně formulovat žalobní námitky, neboť nebylo zřejmé, která konkrétní rozhodnutí měl žalovaný na mysli. Závěr městského soudu, který tyto nedostatky zhojil tím, že exekuční příkazy dohledal v daňovém spisu, považuje za nepřípustné nahrazování činnosti žalovaného. Přezkoumal-li městský soud nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, je podle stěžovatelky napadený rozsudek nezákonný.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu o tom, že plná moc udělená jejímu zástupci se nevztahovala na exekuční řízení. Daňové řízení tvoří jeden celek zahrnující jak nalézací řízení, tak i fázi placení daně, a proto se plná moc, kterou stěžovatelka udělila svému zástupci, vztahovala i na exekuční řízení týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008. Exekuční příkazy z let 2022 a 2023 tak

pokračování

podle ní nebyly řádně oznámeny jejímu zástupci a nemohly vyvolat účinky přerušení lhůty pro placení daně ve smyslu § 160 odst. 3 daňového řádu.

[9] V návaznosti na tyto námitky stěžovatelka tvrdí, že ke dni 28. 7. 2020 došlo k prekluzi práva na vymáhání daňového nedoplatku na daň z příjmů právnických osob ze zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, neboť pouze jediný exekuční příkaz ze dne 28. 7. 2014, č. j. 4784488/14/2004-25200-110433, byl řádně identifikován v napadeném rozhodnutí a mohl mít účinky přerušení běhu lhůty pro placení daně. Ostatní úkony učiněné v exekučním řízení buď nebyly řádně identifikovány v napadeném rozhodnutí, nebo nebyly řádně oznámeny. Napadený rozsudek pro uvedené nemůže obstát.

IV.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření plně ztotožňuje s posouzením věci městským soudem a navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Poukazuje na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje námitky uplatněné již v předchozím řízení. Podle žalovaného byl skutkový stav dostatečně zjištěn a v odůvodnění napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí řádně popsán.

[11] Ve vztahu k namítané prekluzi žalovaný uvádí, že při posuzování věci vycházel ze stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, kdy existoval evidovaný nedoplatek na osobním daňovém účtu stěžovatelky, a nebyly splněny podmínky pro vyhovění její námitce. Zdůrazňuje, že ke změně náhledu na běh prekluzivní lhůty došlo až následně v důsledku judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na jejímž základě bylo doměřovací řízení zastaveno a přeplatek stěžovatelce vrácen.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jak již shora uvedeno, z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka brojí proti napadenému rozsudku mimo jiné z toho důvodu, že městský soud za žalovaného vyhledal v daňovém spise exekuční příkazy z let 2015 až 2017, na jejichž základě dovodil přerušení běhu lhůty pro placení daně. Tím měl za žalovaného dotvořit napadené rozhodnutí, aniž stěžovatelka mohla proti těmto rozhodnutím účinně formulovat žalobní námitky. Stěžovatelka v tom spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku.

[15] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není možné věcně přezkoumat nepřezkoumatelné správní rozhodnutí; pokud tak soud učiní namísto jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zatěžuje vadou nepřezkoumatelnosti i vlastní rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 4 As 67/2021-27). S ohledem na uvedené se kasační soud věnoval této námitce především, neboť by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je totiž natolik

závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost je dána zejména tehdy, není-li zřejmé, o čem a jak bylo rozhodnuto, případně obsahuje-li rozhodnutí vnitřní rozpory mezi výrokem a odůvodněním (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

[17] Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3, odst. 3 uvedl, že „[v] daném případě jako úkony přerušující běh lhůty, resp. zakládající novou 6letou lhůtu, připadají v úvahu jen úkony směřující k vybrání nedoplatku v podobě exekučních příkazů, nemohou to být úkony v rámci správního soudnictví, neboť jejich běh započal až po účinnosti DŘ. Z jednotlivých rozhodnutí v rámci vybrání daňového nedoplatku bylo v průběhu let 2014–2023 vydáno 9 exekučních příkazů, z toho 7 je do vydání nového rozhodnutí OFŘ k datu 7. 4. 2022. První exekuční příkaz na prikázání pohledávky z účtu č.j. 478488/14/2004-25200-110433 ze dne 28. 7. 2014 přerušil běh lhůty pro vybrání nedoplatku o dalších 6 let od zahájení úkonu, další exekuční příkazy byly vydány v roce 2015, 2016, 2017 (také byl v tomto roce dne 25. 4. 2017 vydán EP na prodej movitých věcí) a každý z nich přerušil běh lhůty pro placení daně, která běžela po dobu dalších 6 let od zahájení exekuce. V roce 2022 a v roce 2023 byly vydány exekuční příkazy na prikázání jiné pohledávky – exekuční příkaz č.j. 8400167/22/2004-80541-112017 ze dne 27. 10. 2022, který prodloužil běh lhůty pro placení daně do konce roku 2028 a exekuční příkaz č.j. 6459642/23/2004-80541-112017 ze dne 25. 7. 2023, který prodloužil běh lhůty pro placení nedoplatku s tím, že maximální délka lhůty pro placení daně činí 20 let počítaných od jejího počátku (tedy do konce roku 2029).“

[18] V kontextu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí založena na každé dílčí nedokonalosti odůvodnění, nýbrž lze ji dovodit až tehdy, nelze-li ze správního rozhodnutí vůbec seznat skutkové a právní úvahy správního orgánu, případně není-li zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými úvahami byl veden při hodnocení rozhodných skutečností.

[19] Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně individualizoval jak první exekuční příkaz způsobilý prvně přerušit běh lhůty pro placení daně (z roku 2014), tak i ty exekuční příkazy, které měly za následek, že lhůta pro placení daně v době podání stěžovatelčiny námitky stále neuplynula (z let 2022 a 2023). Odkázal i na exekuční příkazy, které vedly k opakovanému přerušování běhu této lhůty v mezidobí (v letech 2015 až 2017) a ve svém souhrnu odůvodňovaly pokračování běhu lhůty k vybrání daně nehledě na konkrétní den jejich vydání. Skutečnost, že správní orgán jednotlivé exekučními příkazy z let 2015 až 2017 neoznačil přesně, tedy datem jejich vydání a číslem jednacím, neboť byly vydány v době, kdy lhůta pro placení daně stále běžela, tudíž sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jejich přesná identifikace neměla vliv na skutkový stav, z něhož žalovaný a posléze i městský soud

pokračování

vycházeli. Přitom samotnou existenci těchto exekučních příkazů vydaných v letech 2015 až 2017 stěžovatelka nerozporovala, tyto jsou součástí daňového spisu a není ani sporné, že byly stěžovatelce doručeny, tedy byla s nimi řádně seznámena. Jinými slovy, za situace, kdy vyjmenování těchto exekučních příkazů vydaných v letech 2015 až 2017 nikterak neovlivňovalo skutkové, ani navazující právní závěry žalovaného, nebylo pro zachování přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nezbytné, aby je žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjmenoval.

[20] Požadavek na přezkoumatelnost rozhodnutí vydaného správním orgánem nelze formalizovat do té míry, aby správní orgán musel v odůvodnění mechanicky reprodukovat obsah všech podkladových úkonů, jsou-li tyto z rozhodnutí a správního spisu bezpečně seznatelné, a je-li současně zachována možnost účastníka efektivně uplatnit procesní obranu a nemají-li tyto úkony pro závěr správního orgánu stěžejní význam. V dané věci bylo rozhodující především to, zda je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrný logický řetězec úvah, na jehož základě žalovaný dospěl ke svému závěru o tom, že k prekluzi práva vybrat daňový nedoplatek podle něj v době jeho rozhodování nedošlo.

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelce musela být existence jednotlivých exekučních příkazů objektivně známa, neboť jí byly doručovány v průběhu daňové exekuce, a nelze přisvědčit její argumentaci, že v důsledku toho, že veškeré vydané exekuční příkazy z let 2015 až 2017 nebyly konkrétně vyjmenovány, byla zbavena možnosti řádně formulovat své žalobní námitky a kvalifikovaně proti napadenému rozhodnutí brojit. Absence detailního popisu každého v uvedeném období vydaného exekučního příkazu tedy v daném případě nepředstavovala takový deficit odůvodnění napadeného rozhodnutí, který by zakládal vadu jeho nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů.

[22] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[23] Další spornou otázkou v nyní projednávané věci bylo, zda se plná moc, kterou stěžovatelka doručila Odvolacímu finančnímu ředitelství dne 26. 5. 2021, vztahovala i na exekuční řízení týkající se předmětné daňové povinnosti, či nikoliv, a s tím spojená otázka, zda exekuční příkazy vydané v letech 2022 a 2023 vyvolaly účinky předvídané v § 160 odst. 3 písm. b) daňového řádu, tedy přerušení běhu prekluzivní lhůty pro placení daně.

[24] Podle § 27 odst. 3 daňového řádu, *plná moc je účinná i vůči jinému správci daně po změně místní příslušnosti, vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožádání, jakož i vůči dalším správcům daně, pokud vedou řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna.* (důraz přidán soudem)

[25] Jak již uvedeno, plnou moc ze dne 28. 1. 2019, kterou stěžovatelka udělila svému zmocněnci ve věci týkající se daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, předložila stěžovatelka Odvolacímu finančnímu ředitelství dne 26. 5. 2021. Dle jejího textu byla tato plná moc „omezena ve věci daň z příjmů právnických

osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 a případné nemajetkové újmy za průtahy v řízení.“

[26] Již městský soud přitom stěžovatele v odst. 32. napadeného rozsudku vysvětlil, že „[p]okud jde o předmětnou plnou moc pro Mgr. Jakuba Hajdučíka [...], lze se žalovaným souhlasit, že se týkala výhradně DPPPO za rok 2008 a případně nemajetkové újmy za průtahy řízení, což ostatně explicitně vyplývá z její textace. Podle výše citovaného ustanovení § 27 odst. 3 daňového řádu [...] je třeba slovní spojení ‚věc, pro kterou byla plná moc uplatněna‘ chápat tak, že plná moc uplatněná u OFŘ by zavazovala správce daně, kteří by vedli řízení ve věci stanovení či přezkoumání předmětné daně v rámci dozorcích prostředků. Exekuční řízení vedené žalovaným, i když se týkalo téže daňové povinnosti, nelze považovat za vedení řízení ve věci, pro kterou byla žalobkyní plná moc uplatněna, neboť se nejedná o případ rozšíření účinků plné moci. Nejvyšší správní soud k aplikaci § 27 odst. 3 daňového řádu uvedl, že ‚jde pouze o případy, kdy se (později po uplatnění plné moci) na vedení konkrétního řízení, v němž byla plná moc uplatněna, podílí (popř. jej převezme) jiný správce daně. Z toho lze dovodit, že plná moc bez dalšího nemá účinky vůči jinému správci daně v jiném daňovém řízení, než ve kterém byla původně uplatněna.‘ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Afs 182/2016-18).“

[27] Nejvyšší správní soud s uvedeným závěrem městského soudu, který ostatně vychází z předchozí judikatury kasačního soudu, zcela souhlasí, považuje jej za správný a nemá k němu co dodat. Plnou moc formulovanou způsobem, jak je tomu v souzené věci, a uplatněnou v roce 2021 u Odvolacího finančního ředitelství, proto nelze vykládat tak, že na jejím základě měl se stěžovatelčiným zmocněným zástupcem jednat i nyníjší žalovaný (tedy zcela jiný správce daně v jiné fázi daňového řízení). To platí nehledě na skutečnost, že se i exekuční řízení vztahovalo k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008.

[28] Ustanovení § 27 odst. 3 daňového řádu sice stanoví, že plná moc může být účinná i vůči jinému správci daně, to však pouze za podmínky, že tento jiný správce daně vede řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna. Jak plyne z výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu (č. j. 4 Afs 182/2016-18), toto slovní spojení je třeba vykládat ve vazbě na systematiku daňového řádu a jednotlivé fáze daňového řízení, které daňový řád rozlišuje.

[29] Daňové řízení v širším slova smyslu totiž zahrnuje více relativně samostatných fází. Jde jednak o fázi nalézací, jejímž účelem je stanovení daně, dále fázi při placení daní, v rámci které daňový řád upravuje i řízení vymáhací, jehož účelem je vybrání již stanovené a splatné daně. Nelze však bez dalšího vycházet z toho, že plná moc uplatněná v jedné z těchto fází, například v řízení týkajícím se stanovení daňové povinnosti či přezkoumání rozhodnutí v něm vydaného, se automaticky vztahuje i na fázi jinou, není-li to v textu takové plné moci výslovně uvedeno. Slovní spojení „řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna“ užitý v § 27 odst. 3 daňového řádu tak nelze chápat jako celé daňové řízení v nejširším možném smyslu zahrnující jeho veškeré výše zmíněné fáze od stanovení daně až po její vymožení, nýbrž jako konkrétní (fázi) řízení ve věci, v níž ji daňový subjekt u příslušného správce daně skutečně uplatnil. To samozřejmě platí za předpokladu, že se nejedná o generální plnou moc,

pokračování

která není nikterak dále omezena či blíže ve svém textu upřesněna. O takovou plnou moc se zde však nejednalo (viz výše v odst. [25] obsaženou citaci jejího textu).

[30] V projednávaném případě není sporné, že posuzovaná plná moc byla uplatněna u Odvolacího finančního ředitelství, již z povahy věci se tedy nemohla týkat exekučního řízení, které uvedený daňový orgán neprovádí. Přestože stěžovatelka sama netvrdí, v jaké fázi daňového řízení ji u uvedeného daňového orgánu uplatnila, s ohledem na funkční příslušnost jednotlivých daňových orgánů v jednotlivých fázích daňového řízení je zjevné, že byla uplatněna v jeho nalézací fázi (v rámci odvolacího řízení týkajícího se stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008). Městský soud proto správně dovodil, že daná plná moc se vztahovala na toto nalézací daňové řízení před prvostupňovým a/nebo odvolacím správcem daně. Právě tak totiž dosavadní judikatura vykládá v § 27 odst. 3 daňového řádu užití spojení *řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna*. „Jen pro úplnost zde Nejvyšší správní soud dodává, že se vůbec nezabýval údajem obsaženým v plné moci o tom, že se vztahuje i na případné nemajetkové újmy za průtahy v řízení, neboť o to v dané věci nejde.

[31] Exekuční řízení, ve vztahu ke kterému se nyní stěžovatelka uvedené plné moci dovolává z hlediska doručování exekučních příkazů, má odlišný předmět i účel, a jak již výše uvedeno, vede je také jiný správce daně. Nelze je tedy považovat za řízení ve věci, pro kterou byla daná plná moc uplatněna, neboť to v dané věci nelze z ničeho dovodit. Tedy prostá skutečnost, že se toto exekuční řízení mělo týkat téže daňové povinnosti, za situace, kdy představuje relativně samostatnou fázi daňového řízení v širším slova smyslu (viz výše), sama o sobě neznamená, že jde stále o tutéž „věc, pro kterou byla plná moc uplatněna“ ve smyslu § 27 odst. 3 daňového řádu. Stěžovatelka v době doručování exekučních příkazů vydaných v letech 2022 a 2023 u žalovaného danou plnou moc neuplatnila.

[32] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že plná moc udělená stěžovatelkou jejímu zástupci a doručená Odvolacímu finančnímu ředitelství dne 26. 5. 2021 nezakládala bez dalšího povinnost odlišnému správci daně, které činil úkony v exekučním řízení, byť týkajícím se téže daně, doručovat jím vydané exekuční příkazy (tedy rozhodnutí vydaná v platební fázi daňového řízení v letech 2022 a 2023) tomuto zmocněnému zástupci stěžovatelky. Doručení uvedených exekučních příkazů přímo stěžovatelce naopak bylo správným postupem uvedeného správce daně a nemohlo mít za následek neúčinnost jeho úkonů (exekučních příkazů) ve vztahu k běhu lhůty pro vybrání daňového nedoplatku podle § 160 daňového řádu. To zde platí za předpokladu, že nejsou zohledněny skutečnosti uvedené dále v odst. [36].

[33] Dovolává-li se stěžovatel v této souvislosti usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2025, č. j. 1 Afs 231/2025-44, v němž měl zevrubně pojednat o definici daňového řízení, pak v obecnosti lze sice stěžovatelce přisvědčit, nutno však vnímat kontext, v němž rozšířený senát v kasační stížnosti citovanou pasáž (odst. [36] uvedeného usnesení) vyslovil. Rozšířený senát se v dané věci věnoval otázce uplynutí lhůty ke stanovení daně, a právě v tom kontextu se v inkriminované části svého usnesení věnoval i obecnější otázce týkající se vymezení účelu a povahy daňového řízení, jak je s účinností od 1. 1. 2011 pojato v daňovém řádu. A právě v té souvislosti se v dané pasáži vyjadřoval

k začátku a konci daňového řízení, mimo jiné zde poukázal na jeho výše uvedené fáze (nalézací a platební) a výslovně se vyjádřil k otázce, kdy tyto jednotlivé dílčí a relativně samostatné části daňového řízení končí. O to však v nynějším případě nešlo, neboť předmětem přezkumu na základě stěžovatelkou vymezených žalobních bodů v řízení u městského soudu byla otázka možného použití plné moci předložené Odvolacímu finančnímu ředitelství (tedy správci daně funkčně příslušnému v nalézací fázi daňového řízení, konkrétně v jeho odvolací části) také v exekučním řízení prováděném jiným správcem daně, byť ve vztahu k téže daňové povinnosti. Pro účely posouzení nynějších sporných otázek tak uvedené usnesení rozšířeného senátu nepřináší v podstatě žádný nosný závěr, s výjimkou toho, že shodně, jak to učinil kasační soud výše, poukazuje na jednotlivé fáze daňového řízení, jak jsou ostatně vymezeny i v § 134 daňového řádu.

[34] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že stěžovatelčina námitka týkající se doručování exekučních příkazů z let 2022 a 2023 není důvodná, a to ani na půdorysu závěrů vyslovených v odkazovaném usnesení rozšířeného senátu.

[35] Všechny sporné otázky, které stěžovatel v kasační stížnosti vytknul, tudíž městský soud v napadeném rozsudku posoudil správně. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není naplněn.

[36] Nad rámec potřebného Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že se městský soud v odst. 35. napadeného rozsudku vyjádřil k tvrzení stěžovatelky týkajícímu se vydání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 1. 2024, č. j. 2132/24/5200-11431-711938, ve zkráceném přezkumném řízení, kterým zrušilo dodatečný platební výměr ze dne 20. 7. 2012 na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 a zastavilo doměřovací řízení z důvodu uplynutí desetileté lhůty pro stanovení daně (a tím i pro placení daně) ke dni 31. 12. 2018 s dovětkem, že vydání uvedeného rozhodnutí nemůže na zákonnosti napadeného rozhodnutí ničeho změnit. Jakkoliv je tento závěr městského soudu v rozporu se závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2025, č. j. 6 Afs 292/2018-39, které by byly použitelné i v nynější věci (viz zejména jeho část IV.2.6.), stěžovatelka se proti uvedeným závěrům městského soudu v kasační stížnosti nikterak nevymezila. Daná otázka však není z těch, které by měl Nejvyšší správní soud posuzovat i bez námítky (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pro uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že vlivem závěrů Odvolacího finančního ředitelství o uplynutí desetileté prekluzivní lhůty ke stanovení daně (ke dni 31. 12. 2018) na zákonnost napadeného rozhodnutí o námitce o nesprávně evidovaném nedoplatku na dani z příjmů právnických osob na osobním daňovém účtu stěžovatelky se více nezabýval, neboť k tomu neměl potřebný podklad v podobě konkrétně formulované kasační námítky.

VI.

[37] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení

pokračování

úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu